

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 328/2019-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3, 4 a 5, čl. 19, čl. 22 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 6 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 To 154/2017 z 3. apríla 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 81/2018 zo 6. augusta 2019 a základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 To 154/2017 z 3. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 8. októbra 2019 a 22. októbra 2019, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3, 4 a 5, čl. 19, čl. 22 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 6 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 Ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 154/2017 z 3. apríla 2018 (ďalej len „namietaný rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 81/2018 zo 6. augusta 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“) a základného práva podľa čl. 20 ústavy namietaným rozsudkom krajského súdu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 118/2017 z 8. novembra 2017 v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu uznaný vinným zo spáchania zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa ustanovení § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a šiestich mesiacov. O dovolaní, ktoré proti namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal, rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením, ktorým dovolanie podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol pre nesplnenie dovolacích dôvodov v zmysle ustanovení § 371 Trestného poriadku.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta nezákonný postup polície v jeho trestnej veci, ktorá podľa mienky sťažovateľa nepostupovala v súlade s judikatúrou všeobecných súdov, konkrétne s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 28/2012 z 26. júna 2012, podľa ktorej dostatočné množstvo informácií zakladajúcich dôvodné podozrenie z páchania trestnej činnosti zakladá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní postupovať

v trestnom konaní podľa Trestného poriadku, a teda začať trestné stíhanie podľa ustanovení § 199 Trestného poriadku a vykonávať príslušné zaistovacie úkony (zaistenie vecí a zabezpečenie informácií) podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Sťažovateľ namieta, že v jeho prípade napriek dostatočným informáciám a poznatkom postupovala polícia v rozpore s uvedenými závermi, nevykonala voči nemu služobný zákrok a pokračovala v získavaní informácií operatívno-pátracou činnosťou s využitím zásahu colných orgánov. Takýto postup sťažovateľ hodnotí ako nezákonný a súčasne považuje všetky takto získané dôkazy za nezákonné.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje aj tvrdením o porušení predpísanej štyridsaťosemhodinovej lehoty pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby. V ústavnej sťažnosti tiež predkladá námietku porušenia jeho práva na tlmočníka, kde uvádza, že napriek nedostatočnej znalosti slovenského jazyka a jeho výslovnej požiadavke o tlmočenie mu nebol tlmočník zabezpečený ani v počiatočnom štádiu prípravného konania v čase rozhodovania o jeho väzbe a ani následne v konaní pred súdom. Sťažovateľ ďalej dôvodí nezákonnosťou dôkazu získaného odpočúvaním telefónnej komunikácie v režime zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 166/2003 Z. z.“).

5. V ďalšom bode ústavnej sťažnosti sťažovateľ prezentuje námietku porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu. Najvyšší súd sa podľa vyjadrenia sťažovateľa v uvedenom smere dovolacou námietkou, ktorú subsumoval pod dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nezaoberal s odkazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku, keď konštatoval, že sťažovateľ mal o okolnostiach, o ktoré opiera takto špecifikovanú dovoláciu námietku, vedomosť už v priebehu konania na odvolacom súde, a to ešte pred uskutočnením verejného zasadnutia 3. apríla 2018, na ktorom bolo o podanom odvolaní rozhodnuté, avšak napriek tomu tieto okolnosti nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Sťažovateľ uvádza, že stanovisko najvyššieho súdu je nesprávne, keďže podľa jeho vyjadrenia vo vzťahu ku konajúcemu senátu krajského súdu prejednávajúcemu jeho odvolanie námietku zaujatosti uplatnil.

6. Sťažovateľ ďalej namieta, že je „*duplicitne potrestaný za jeden trestný čin*“, keď je „*obžalovaný za primárni skutek krádeže této samé pracovní obuvy na území Rakúske republiky*“, pričom na území Slovenskej republiky bol v súvislosti s uvedeným trestným činom krádeže odsúdený v rozpore s čl. 6 ods. 2 dohovoru aj za trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. Na tomto mieste predostiera svoje výhrady k prijatým skutkovým záverom konajúcich súdov a dôvodí, že nebol preukázaný jeho úmysel zatajiť existenciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti.

7. Napokon sťažovateľ formuluje aj námietku porušenia čl. 20 ústavy, kde porušenie vidí v skutočnosti, že mu bol namietaným rozsudkom krajského súdu uložený podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona aj trest prepadnutia veci, a to notebooku, ktorý podľa vyjadrenia sťažovateľa nie je jeho „*výlučným vlastníctvom*“, ale patrí inej, sťažovateľom špecifikovanej osobe.

8. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol v jeho veci nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3, 4 a 5, čl. 19, čl. 22 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 6 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 8 ods. 2 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu a základného práva podľa čl. 20 ústavy namietaným rozsudkom krajského súdu, označené rozhodnutia zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 14 000 €.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti a jej doplneniach obšírnym spôsobom namieta porušenie všetkých jeho v ústavnej sťažnosti označených práv právoplatným odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu a tiež namietaným uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľovo dovolanie.

14. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“); pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54] v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010). V zmysle uvedeného bolo preto predmetom prieskumu ústavného súdu nielen dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, ale aj odvolacie rozhodnutie krajského súdu napadnuté dovolaním sťažovateľa, ktoré bolo dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

15. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 147/2019).

16. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu

v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05, III. ÚS 337/2018).

17. Odkazujúc na závery uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozsudku krajského súdu a namietaného uznesenia najvyššieho súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúce súdy opreli svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd a najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v odvolaní a dovolaní) vysporiadali adekvátne a preskúmateľne a či výklad konajúcimi súdmi aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či sú namietaný rozsudok krajského súdu a namietané uznesenie najvyššieho súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

18. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnení namietaného rozsudku krajského súdu a namietaného uznesenia najvyššieho súdu a opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 16 a 17 odôvodnenia tohto uznesenia posúdil, či krajský súd a najvyšší súd pri výkone svojej právomoci neprekročili limity sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru.

19. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti spochybňuje zákonnosť postupu polície, ktorá podľa neho nepostupovala v súlade s judikatúrou všeobecných súdov vyžadujúcou v prípade dostatočného množstva informácií zakladajúcich dôvodné podozrenie z páchania trestnej činnosti opustiť režim operatívno-pátracej činnosti a postupovať podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, a to začatím trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku a zabezpečovaním dôkazov prostredníctvom relevantných zabezpečovacích a zaisťovacích inštitútov zakotvených v Trestnom poriadku. Krajský súd v odôvodnení

napadnutého rozsudku, ako aj najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia v kontexte predmetnej argumentácie sťažovateľa dôvodili, že v okolnostiach trestnej veci sťažovateľa náležitým a komplexným preskúmaním príslušného spisového materiálu zistili, že v aktuálnom čase polícia nedisponovala relevantnými poznatkami o podozrení zo spáchania trestnej činnosti. Táto skutočnosť bola v rozhodovacej praxi ustálená ako predpoklad vzniku povinnosti orgánov činných v trestnom konaní zahájiť postup podľa Trestného poriadku, a teda situácia vo veci sťažovateľa bola odlišná, preto na ňu nemožno aplikovať závery vyplývajúce z predmetnej judikatúry všeobecných súdov (konkrétne z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 28/2012 z 26. júna 2012). Ústavný súd, ktorý sa s príslušnou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, ako aj uznesenia najvyššieho súdu oboznámil, konštatuje, že krajský súd aj najvyšší súd svoj záver podporili dostatočne logickým vysvetlením opierajúcim sa o podrobnú analýzu vychádzajúcu aj z preskúmania relevantných častí spisového materiálu príslušných zložiek Policajného zboru, ktoré sa podieľali na operatívno-pátracej činnosti vzťahujúcej sa na aktivity zahŕňajúce aj vyšetrovanú trestnú činnosť sťažovateľa. Na základe uvedeného ústavný súd kvalifikuje námietky sťažovateľa v uvedenom smere ako zjavne neopodstatnené.

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatňovanú ochranu práv v súvislosti s väzobným rozhodovaním (tvrdenie sťažovateľa o nedodržaní formálnych podmienok väzby – nedodržanie predpísanej lehoty), ústavný súd konštatuje, že túto ochranu sťažovateľ mohol a mal uplatniť vo vzťahu ku konkrétnemu väzobnému rozhodnutiu. Inými slovami, sťažovateľ mal v relevantnom čase ústavnou sťažnosťou napadnúť príslušné rozhodnutie o väzbe. Nie je možné, aby uplatnenie ochrany svojich práv oneskorene subsumoval do ústavnej sťažnosti smerujúcej proti právoplatnému rozsudku a dovolaciemu rozhodnutiu. Vzhľadom na uvedené pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom argumentácie sťažovateľa a obsahom oboch namietaných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd považuje predmetnú časť argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú.

21. Vo vzťahu k námietke porušenia práva na tlmočníka, ktorú sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje, ústavný súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu (pozri s. 42 až 45 namietaného uznesenia najvyššieho súdu), kde dovolací súd veľmi podrobne popísal jednotlivé etapy trestného konania vedeného vo veci sťažovateľa, v rámci ktorých osobná aktívna realizácia práva na obhajobu zo strany sťažovateľa objektívne preukázala neopodstatnenosť tvrdenia sťažovateľa, že ako osoba českej národnosti slovenský jazyk aktívne neovláda. Na základe konkrétnych skutočností, najvyšším súdom v namietanom uznesení podrobne prezentovaných, keď sťažovateľ náležite poučený o práve na tlmočníka v počiatočných etapách trestného konania výslovne prehlásil, že napriek českej národnosti slovenský jazyk ovláda slovom i písmom, a keď sa v priebehu výsluchov veľmi detailne vyjadroval k vznesenému obvineniu, resp. neskôr k podanej obžalobe, ako aj k jednotlivým dôkazom, dovolací súd konštatoval u sťažovateľa dostatočnú znalosť slovenského jazyka umožňujúcu mu v plnej miere uplatňovať všetky práva obvineného. Ústavný súd na tomto mieste upriamuje pozornosť na relevantnú judikatúru ESĽP, podľa ktorej je obsah a rozsah práva na bezplatnú pomoc tlmočníka podľa čl. 6 ods. 3 písm. e) dohovoru limitovaný požiadavkou spravodlivého procesu, kde sa právo na bezplatnú pomoc tlmočníka neuplatňuje automaticky bez ďalšieho, teda len vyhlásením účastníka konania, že neovláda úradný jazyk, v ktorom sa konanie vedie, pričom dôkazné bremeno o jazykovej indispozícii zaťažuje účastníka konania a vnútroštátny orgán je oprávnený rozhodnúť, či je alebo nie je toto vyhlásenie opodstatnené (obdobne pozri prípad K. proti Francúzsku, rozhodnutie ESĽP o sťažnosti č. 10210/82). Z uvedenej judikatúry ESĽP, ktorú ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti štandardne zohľadňuje (pozri napr. III. ÚS 568/2013 a III. ÚS 83/2017), vyplýva, že nárok na pomoc tlmočníka nie je automatický, teda nezávisí len od vyhlásenia obvineného (účastníka konania), ale je podmienený preukázaním jazykovej indispozície. Zo skutočností uvedených v odôvodnení namietaného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ síce v určitej etape trestného konania svoju požiadavku na pomoc tlmočníka predniesol, avšak táto bola s prihliadnutím na objektívne preukázanú skutočnosť, a to reálnu schopnosť sťažovateľa komunikovať v slovenskom jazyku, vyhodnotená konajúcimi súdmi ako neopodstatnená. Tento všeobecnými súdmi formulovaný záver ústavný súd považuje za plne zodpovedajúci formulovanému postulátu prezentovanej judikatúry ESĽP, ktorú si vo svojej rozhodovacej

činnosti osvojil aj ústavný súd. Vzhľadom na uvedené ústavný súd kvalifikuje námietku sťažovateľa o porušení jeho práva na tlmočníka ako neopodstatnenú.

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí aj tvrdením o nezákonnosti jedného z vykonaných dôkazov, kde poukazuje na záznamy získané odpočúvaním telefónnej komunikácie v režime zákona č. 166/2003 Z. z. Na tomto mieste ústavný súd poukazuje na časť odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktorý zákonnosť dotknutého dôkazu zdôvodnil takto: *«V danom prípade bol totiž súhlas s použitím informačno-technických prostriedkov udelený rozhodnutím sudkyne Krajského súdu v Bratislave z 1. decembra 2016, sp. zn. KSBA-V-981-1/2016-6NU-294/2016, podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“), a preto, ako to už súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí správne konštatoval, použitie dotknutých záznamov telekomunikačnej prevádzky, získaných v režime zákona o ochrane pred odpočúvaním, v inej trestnej veci než tej, v ktorej bol súhlas na použitie takýchto informačno-technických prostriedkov udelený, podlieha, na rozdiel od záznamov, ktoré by boli získané na podklade príkazu vydaného podľa § 115 ods. 2 Tr. por., jedinej podmienke ustanovenej v § 7 ods. 2 druhej vete zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktorá bola v prejednávanej veci splnená, keďže odpočúvaním získané informácie v inej trestnej veci na základe súhlasu vydaného zákonným sudcom sa týkali trestnej činnosti obvineného, v súvislosti s ktorou prichádza do úvahy použite informačno-technických prostriedkov.»* Ústavný súd sa oboznámil s obsahom citovaného ustanovenia zákona č. 166/2003 Z. z., ktoré bolo v prípade sťažovateľa aplikované a podľa ktorého ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok. Podľa ustanovenia § 115 ods. 1 Trestného poriadku v trestnom konaní o zločine, korupcii, trestných činoch extrémizmu,

trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva, možno vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ak možno dôvodne predpokladať, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Z relevantnej právnej úpravy je teda celkom zrejmé, že v prípade trestnej činnosti, pre ktorú bol sťažovateľ stíhaný a odsúdený (zločin podľa príslušných ustanovení § 233 Trestného zákona) a v rámci dokazovania ktorej boli využité ako dôkaz informácie získané odpočúvaním telefonického komunikácie v režime zákona č. 166/2003 Z. z., bolo v zmysle citovaného ustanovenia § 115 ods. 1 Trestného poriadku prípustné využitie inštitútu odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky. Na základe uvedeného môže ústavný súd konštatovať, že závery dovolacieho súdu o zákonnosti vykonaného dôkazu sú náležite zdôvodnené a súčasne logické, nijako neodporujúce podstate a zmyslu aplikovaných právnych noriem (príslušné ustanovenia zákona č. 166/2003 Z. z. a Trestného poriadku). Vzhľadom na uvedené sa námietka sťažovateľa o nezákonnosti predmetného dôkazu javí ústavnému súdu ako zjavne neopodstatnená.

23. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje aj námietku porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu, predkladajúc ústavnému súdu iba stručné tvrdenie o zaujatosti senátu krajského súdu konajúceho o jeho odvolaní. Sťažovateľ súčasne uvádza, že je stanovisko dovolacieho súdu, ktorý sa jeho dovolacou námietkou obsahujúcou totožnú argumentáciu o porušení jeho práva na zákonného sudcu nezaoberal s odkazom na § 371 ods. 4 prvú vetu Trestného poriadku, nesprávne, keďže podľa vyjadrenia sťažovateľa vo vzťahu ku konajúcemu senátu krajského súdu námietku zaujatosti v odvolacom konaní uplatnil. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ túto skutočnosť, a to uplatnenie námietky zaujatosti voči senátu krajského súdu v odvolacom konaní, nijako ústavnému súdu nepreukázal (či už predložením kópie predmetnej námietky alebo predložením kópie prípadného rozhodnutia o takejto námietke), a teda sa mu správnosť záveru najvyššieho súdu o nemožnosti použitia takejto dovolacej námietky nepodarilo nijako spochybníť. Vzhľadom na uvedené ústavný súd kvalifikuje sťažovateľom formulovanú námietku porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa prezentovanú v bode 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ústavný súd opätovne pripomína, že mu z jeho postavenia neprislúcha úloha korigovať bez ďalšieho skutkové závery rozhodnutia všeobecného súdu, keďže k takémuto kroku môže pristúpiť len vtedy, ak by dotknuté skutkové závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, čo v prípade namietaného rozsudku krajského súdu (v spojení s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia) konštatovať nemožno. Ústavný súd je totiž toho názoru, že konajúce súdy príslušný skutkový záver riadne a logicky odôvodnili a podložili analýzou dôkaznej situácie vychádzajúcej z obstaraných a vykonaných dôkazov. Vzhľadom na uvedené kvalifikuje ústavný súd námietku sťažovateľa prezentovanú v bode 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na všetky čiastkové závery uvedené v bode 19 až 24 odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa (v rozsahu námietok špecifikovaných v bode 19 až 24 odôvodnenia tohto rozhodnutia) ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

26. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 20 ústavy namietaným rozsudkom krajského súdu v časti výroku o uložení trestu prepadnutia veci (notebooku), ktorú sťažovateľ odôvodňuje tvrdením, že predmetná vec nebola v jeho „výlučnom vlastníctve“, ale bola majetkom inej, sťažovateľom špecifikovanej osoby. Ústavný súd, vychádzajúc z preskúmania obsahu odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, zistil, že sťažovateľ takéto námietky do argumentácie odvolania smerujúceho proti prvostupňovému rozsudku nezahrnul (pozri s. 5 a 6 namietaného rozsudku krajského súdu). Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, limitujúceho vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (napr.

III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 425/2018). S odkazom na túto ustálenú judikatúru ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v označenej časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

27. V závere sa ústavný súd vysporiadal aj so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ktorú sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti výslovne formuloval. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú prax, v zmysle ktorej je jednou z podmienok vyhovenia žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom skutočnosť, že v jeho prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavný súd, tak ako to je uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, skonštatoval dôvody pre odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v prevažnej miere pre jej zjavnú neopodstatnenosť, teda jej zjavnú bezúspešnosť, bolo bez právneho významu sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu zaoberať.

28. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu